Kamila Božena Boudová

patří k předním českým odbornicím na udržitelnou módu. Má zkušenosti napříč textilním a oděvním průmyslem v Německu, Londýně a Paříži, kde posledních několik let žije a vyučuje na vysoké škole módního obchodu. Je častým hostem na mezinárodních konferencích, kde poukazuje na důležitost našich každodenních voleb na cestě k lepšímu módnímu průmyslu a rozvoji lokálního trhu. Kamila je zakladatelkou prodejního festivalu udržitelnosti a pomalého životního stylu SLOU DAYS, autorkou tří knih. Je také milující maminkou pětileté Paulinky.

Text:
Petra
Kruntorádová

Foto: Michaela Cihrová
a archiv Kamily

Chci měnit svět prostřednictvím tvorby, ne bojem

Když jsem ji viděla poprvé přednášet, mluvila (krom jiného) o nelidských podmínkách dětí v Bangladéši, které pracují pro textilní průmysl a které na vlastní oči při svých cestách viděla. Položila se do svého vyprávění tak, že se na pódiu rozplakala. A to ji dost vystihuje. Kamila jde do všeho na plno. Do vztahů. Do práce. Do svého poslání. Do seberozvoje. Do mateřství. Do propadů a pláče. Do nadšení, radosti a nezaměnitelného smíchu. Je pokaždé děsně opravdová a to na ní miluju. Když je v Čechách, bydlí u rodičů několik ulic od nás, a tak se s Falešnou Pařížankou vídám docela často. Při poslední návštěvě jsme si daly společnou snídani a u ní upekly i následující rozhovor.

Naši čtenáři už od minulého čísla vědí, že tvůj sloupek Falešná Pařížanka v PDČ končí. Vím, že tvé rozhodnutí je v tuto chvíli nezlomné, tak tě nebudu přemlouvat, spíš ti poděkuju za skvělou spolupráci a za to, že jsi byla autorkou jedné z našich nejoblíbenějších rubrik, v jejíž poslední větě píšeš, že Pařížanka se loučí a místo ní nastupuje módní vizionářka. Co to znamená?
Už dlouho mám vizi, jak by měl vypadat smysluplný módní průmysl. A teď tu vizi chci tvořit a mít na to tvoření více času. A aby něco nového začalo, musí něco starého skončit. Ano, některé konce jsou bolestivé. Mnoha věcí jsem se v životě zbavila, protože už mi do života nepatřily a neměla jsem je ráda. Ale některých věcí (a sloupek Falešná Pařížanka je jednou z nich) se zbavuji proto, že je to vlastně oběť, aby mohly přijít nové věci.

> *„Některých věcí v životě se zbavuji proto, že je to vlastně oběť, aby mohly přijít věci nové."*

Můžeš se s námi tedy podělit o své nové směřování?
Je spojeno s cirkulární ekonomikou, smysluplným působením na této planetě a se vším, co podporuje život. Této oblasti už se věnuje spousta lidí a organizací a já ji chci ještě více uvádět do praxe v textilním a módním průmyslu. Jde o to, abychom se posunuli z lineárního systému, kdy na jedné straně jenom bereš materiály a z nich děláš věci, které už nemůže použít ani planeta, ani nikdo jiný, a tím to vlastně končí. Ve finále je tak tvořen vlastně jen odpad. A já nás chci posouvat do kruhu, kde jedna věc smysluplně navazuje na druhou pořád dokolečka. A na každé fázi takového kruhu je potřeba pracovat. Naučit zákazníka třídit textil. Vybudovat systém sběru a třídění textilu. Pracovat s návrháři, aby uměli vyrábět z materiálů, které se dají recyklovat. V každé fázi toho kruhu je hrozně moc práce, ale jak jsem zmínila, spousta lidí a organizací už se tomu věnuje a mnohé bylo uděláno. Proto spolupracuji například s organizací Incien i s některými pařížskými organizacemi.

Ty ses dlouho v udržitelném textilním průmyslu věnovala především značkám, marketingu a udržitelnosti určeným spíše pro profesionály. Teď se chceš, jak jsi mi prozradila, více orientovat na zákazníky. Proč?
Chci je učit nakupovat vědomě, přemýšlet o každém kroku, který při nakupování nebo pořizování nové věci dělají. A pozor, dobrá zpráva, v Čechách už je tento trend hezky patrný. Z mého pohledu nejsme ještě tak zdegenerovaní jako mnozí lidé v západním světě. Hodnota konzumu pro Čechy není tou nejvyšší metou. Přesto lidé u nás i na Západě stále potřebují někoho, kdo je naučí, jak přestat nakupovat.

Jak může v praxi vypadat se zákaznicí pracovat tímhle způsobem?
Stanu se tím, čemu se dnes říká stylistka nebo vizážistka. Ale styl práce každé z nich je pochopitelně diametrálně odlišný. Mnohá vám řekne – Vyfoťte se ve všem, co máte doma a co se vám líbí, a pak se potkáme v nákupáku, řeknete, kolik máte peněz, a ty společně utratíme. To není má cesta. Oproti tomu existuje způsob, kterým v Čechách pracuje například Helena Tomanová, jež mě inspiruje, a to je už spíše psychologie. Podíváme se společně na to, co už v šatníku je, co se ještě dá využít

a co raději poslat dál. Sedneme si nad čajem, popovídáme si a zjistíme, jaké má klientka sny, na které nemá čas, protože spoustu energie investuje do toho, že nakupuje, a nakupuje nekvalitně, takže pak řeší, že se to rozpadlo, že to není moderní, že musí koupit nové, a má zahlcené skříně, domácnost a celý svůj život a pak už ani neví, co přesně od života chce. A to je k ničemu. Takže je potřeba udělat čistku ve skříni. Mít doma prostor a uklizeno jsou totiž známky jednak luxusu, ale také seberespektu. Tvrdím, že žena, která si sebe váží, žije v uklizeném bytě.

„Mít doma prostor a uklizeno jsou známky luxusu a také seberespektu."

Žiješ v uklizeném bytě?
Ó, ano. Netrávím čas řešením, co si koupím, a takto získaný čas věnuji tomu, že tvořím z toho, co mám kolem. Rozuměj, tvořím prostředí kolem sebe. Nemusím vytvářet nějaké konkrétní oblečení nebo dekorace do bytu, ale jenom čistý uklizený byt. A když objevím nějaké zabordelené místo, třeba pod lavicí v chodbě, kde jsou tašky a věci, které nevíš, kam máš dát, tak to tam šoupneš, chopím se toho místa a tvořím tím, že ho uklidím. Místo přemýšlení, co si ještě koupit, komu zas a znova odevzdat v penězích svou energii a kus sebe, vědomě tvořím prostor kolem sebe. A to chci předávat svým klientkám. Uděláme společně hezký šatník a nalezneme paradoxně více věcí ke každodennímu nošení ne tím, že pořídíme nové, ale tím, že půlku šatníku pošleme dál.

Jaké jsou tvé obecné sny o budoucnosti v textilním průmyslu?
Že se radikálně sníží objem oblečení, které vyrábíme. Během posledních 15 let se zdvojnásobil objem oblečení, které se na světě vyrobí, a to se počet lidí na planetě nezdvojnásobil. A můj sen je, že začneme mezi sebou oblečení mnohem více sdílet. Na trhu je i těchto projektů už hrozně moc, společnost se více otevírá tomu, že se věci nosí z druhé ruky, že máme doma takový svůj základ a věci pro zvláštní příležitosti, do práce, na konferenci se sdílí a půjčují. Ve Francii existuje sdílený šatník, kde si můžeš půjčit šaty na večírek, kabát do práce a naopak věci, které máš a nenosíš je často, můžeš dát k dispozici, a když si je někdo pronajme, dostaneš provizi. Funguje také mnoho projektů, které se věnují second handovému výběrovému oblečení tak, aby se sekáč stal zážitkem, aby to bylo stejné jako jít nakupovat k nějaké vyhlášené značce. Ty věci tam mají stále svou hodnotu, často jsou od velmi kvalitních značek. Anebo si lze kupovat opravdu velmi kvalitní, a tudíž velmi drahé (nejlépe lokálně vyrobené) oblečení, dobře se o něj starat a pak ho prodat dál, to je také cesta. Jak říkám, mnohé z toho už se děje, ale stále je třeba ukazovat lidem, že tento způsob života a nakupování jim udělá dobře zdaleka nejen v oblasti oblečení.

Jaké jiné benefity by přinesl tento nový způsob fungování?
Kdybychom najeli na tento systém, tak jako zákazníci budeme mít mnohem kvalitnější život. Když máš v prostředí kolem sebe kvalitní věci v rozumném množství, tak máš kvalitní život. Když máš kolem sebe šunty, které se rozpadají po prvním vyprání, tak je i tvůj život šunt. A pokud jsou těch šuntů plné skříně, je tvůj život o to větší šunt. Je třeba dělat osvětu

nejen mezi koncovými zákazníky, ale také motivovat návrháře, aby šili z lokálních materiálů nebo z toho, co už máme. Z textilního odpadu lze udělat krásnou kolekci, já sama nosím občas takové věci a říkám pyšně, že nosím textilní odpad. Ale fenomén přešívání není v současné době moc sexy. Spíše se nese ve stylu – Ty si něco přešíváš? Ach, taková chudoba! Mladá dynamická žena, která je trendy, nemůže mít přešívané oblečení. Ale já tvrdím, že může. Jen tomu musíme začít říkat jinak, aby to bylo trendy.

Tvým snem je taky, aby v Česku byla továrna, která by recyklovala oblečení…
Ano, myslím si, že by se tu uživila, ačkoliv to je teď předmětem mého výzkumu. Textilní odpad se dá totiž vyřešit různými způsoby. Třeba upcyklací – tak se dnes říká tomu zmíněnému „přešívání". Když z nechtěného a nemoderního kusu oblečení uděláš současný atraktivní design. Můžeš třeba z kabátu udělat vestu, ze starých závěsů šaty nebo z bundy kalhoty. Moje studentky mi jedny takové ušily a jsou úžasné. To je upcyklace. Vynecháš továrnu, která zpracovává textil, což je energeticky náročné a často nelokální, takže bingo. Šicí stroj máš doma, takže koupíš věci v sekáči a z nich uděláš současný design. To se dneska děje u jednotlivců i u návrhářů. Už i ve světě, v New Yorku, v Paříži, to je fenomén. Tímto způsobem vznikají skvělé věci, i v Čechách je spousta takových značek, já je miluju a podporuju, ale je to bohužel z hlediska změny textilního průmyslu velmi marginální záležitost a z velké části je nošené oblečení prostě na odpis, ani ten materiál už se dál zkrátka využít nedá.

Zde tedy přichází na řadu ta recyklační továrna?
Ano. Recyklovat znamená, že vezmeš nechtěný textil a místo toho, abys ho přešila, uděláš z něj novou látku. To je technologicky náročné, ale má to samozřejmě daleko širší dopad než přešít kalhoty na sukni. Dá se to dělat v objemu a to dnes potřebujeme. Textil musí přejít přes třídírnu, je třeba mít ve velkém množství stejný materiál. Dnes je to všechno zmixované, bavlna, polyakryl, polyester, barviva, vše v jednom, takže třídění není nic snadného. Potřebuješ mít stejnou barevnost, kompozici, aby ten výsledek taky nějak esteticky vypadal, aby při zpracovávání neunikaly do ovzduší škodliviny… Je tam opravdu mnoho hledisek, na které se musíš ohlížet, ale technologie už na to existují. Chybí spíš kapacita produkce a vůle.

„Netrávím čas řešením, co si koupím, a takto získaný čas věnuji tomu, že tvořím z toho, co mám kolem."

Proč není vůle?
Protože to, co tady máme, je pořád ještě obrovský byznys. Říká se, že na světové úrovni každou minutu generujeme veliký náklaďák textilního odpadu. A celých 74 % tohoto odpadu jde do spaloven a skládek. Pouze 1 % se recykluje, 12 % se downcykluje (jde do stavebnictví do nějakých stavebních konstrukcí,

čímž se sice definitivně znehodnotí, už je nikdy nevyndáš, ale je super, že posloužily). Pak je tam nějaké procento, které se točí stylem second hand. Ale tyto věci končí většinou v rozvojových zemích, které už je odmítají přijímat. Jednak jim to ničí jejich vlastní textilní průmysl a hlavně ty země jsou zaplavené ani ne textilem, ale bordelem. 60 % vláken, které dnes používáme, jsou syntéza a tím zahlcujeme Afriku, kontinent, do kterého pumpujeme v charitě peníze a pak jim tam přivezeme textilní odpad. A protože tam nefunguje logistika, stejně se ani nedostane potřebným. Na vlastní oči jsem to viděla, jak na jednom místě leží tuny starého oblečení na haldách. Nerozdává se, ale prodává na trzích. Nikdo už o to nemá zájem. A o 20 km dál je doba kamenná, kde děti nemají nic, jsou to většinou sirotci, kteří by to oblečení ještě užili. Ale tam se to nikdy nedostane a ty děti by si ho stejně neměly za co koupit. Ta charita, pod jejímž jménem se oblečení vybralo, si ze všech těchto machinací vezme nějaká procenta, pochopitelně musí z něčeho žít. Jinak ty procesy, logistiku a kontejnery spravují firmy, je to byznys. Nejsou to žádní strážní andělé posouvající textil lidem, kteří ho ani nepotřebují.

Takže dát oblečení do kontejneru na textil je iluzorní pocit dobrého skutku?
Pokud je to oblečení pro pomoc v zahraničí, tak to není nic jiného než byznys. Buď to frčí do Afriky jako second hand anebo do Indie na recyklaci. Na hranicích ho vybalí a ženy tam celý den v rámci své práce jenom trhají a ničí často velmi krásné oblečení, šaty, džíny, aby ho znehodnotily a nikdo ho po cestě přes půl Indie do jiné továrny nemohl ukrást… Pak vše zpátky zabalí, pošlou do vnitrozemí, kde z toho sundávají zipy, knoflíky, které se nedají recyklovat, a šoupnou do předpotopního stroje, který to rozcupuje na vlákna. A pak se to zase utká a udělají se z toho třeba deky, ne moc hezké. Nevím, kdo to kupuje, nevím, kam se to vyváží, ale poptávka zákazníků po recyklovaných produktech a věcech dobrých pro planetu dnes stoupá, tak to jistě někde mělo úspěch. Jenže když se oblečení vyrábí na druhém konci světa, nikdy nevíš, zda to je opravdu to nejlepší, co můžeš podpořit.

„Můj sen je, že začneme mezi sebou oblečení mnohem více sdílet.“

Jak to? Co se děje na druhém konci světa při výrobě oblečení, i když je recyklované?
Například v Číně když se dozvěděli, že je trend vyrábět textil z PET lahví, víš, co se stalo?

Netuším.
Začali vyrábět PET lahve, které se vůbec nepoužily, a rovnou je poslali do textilky, která recykluje PET lahve a dělá z nich textil s certifikací, že na něj byly použity vlákna z petek. A už jsem slyšela i to, že se v Číně vyrábí nové oblečení, které pak

trochu ušmudlají, jednou vyperou a dají rovnou do second handu a pošlou do Evropy.

Když vidíš, Kamilo, všechny tyto absurdity, z nichž některé jsi nám popsala, co děláš, abys z toho neupadla do totálního environmentálního žalu, ale naopak objevovala ty pozitivní cesty a kreativní značky a ukazovala je světu?
Důležité je, že tuto práci nedělám sama, ale s mnoha a mnoha dalšími. To je první pozitivní bod. Další bod je jednoduchý. Já totiž tvořím a to je celé. Nebojuji proti systému, který existuje, respektuji, že ho lidé vytvořili i s dobrými úmysly. Jenomže se to zvrhlo skrz lidský faktor. Já to chci měnit, ale prostřednictvím tvorby a ne bojem.
Svět je prostě duální, a kdyby takový nebyl, tak já bych neměla co dělat. Nemohla bych vytvářet jiný textilní průmysl než ten, který existuje teď, a mít cíl, že jednou všechny své aktivity zavřu, protože už nebudou potřeba. Protože už celý fashion systém bude dávat smysl.

Co bude potom?
Budu sázet mrkev, sklízet a pěstovat jídlo, to má největší smysl. Až přestanu vymýšlet kampaně a videa, až přestanu působit jako stylistka a propojovat firmy a myšlenky, tak začnu být kreativní zase nějakým jiným způsobem. Teď jsem tak moc kreativní mentálně, že na tu manuální kreativitu mi nezbývá tolik, kolik bych chtěla. Mám šicí stroj, ale na něm jen zapošiju záclony nebo ze starých lněných šatů udělám ubrousky, protože ty šaty stejně nikdo neunosí, ale to je max. Baví mě vyšívat a malovat, což vlastně občas dělám. Jo, taky píšu, to je moje osvětová činnost, takže jsem stále velmi kreativní. Ale kdyby to nebylo, pak bych možná opravdu začala farmařit. Asi bych ale stejně vždy chtěla lidem ukazovat směr, kdy za každých okolností můžeš být moderní dynamická žena a žít smysluplný život i bez toho, že si na sebe oblékáš poslední modely oblečení. Nejde o to vypadat jako ze žurnálu, ale žít smysluplně a u toho – mimochodem – vypadat skvěle a – mimochodem – vydělávat hrozně moc peněz. U toho prvního jsem živoucí důkaz, že to jde, a to druhé se blíží. (smích)

Tím se dostáváme od tvé profese k tobě jako osobě Máš za sebou rok plný změn. Několik půstů, pobyt ve tmě, ostříhala sis vlasy…
A to jsem ještě dala výpověď v práci. Za všemi těmi změnami stojí ale především rozchod s otcem mého dítěte před dvěma lety a tím pádem i moje znovu nabytá svoboda. Je to smutné říkat, ale já jsem v tom vztahu nebyla svobodná. A nevím, jestli jsem schopná být ve vztahu a být svobodná s tím, jak mám naučené, co je vztah. To je to, co teď dost řeším.

V tom případě doporučuju rozhovor s Honzou Vojtkem v minulém PDČ.
Výborně, na to se musím podívat. Víš, já tím, že jsem se dostala zpátky ke své svobodě, zažívám úplně nové stavy. Když jsem se nastěhovala do Paříže, tak jsem týden nato poznala otce své dcery. Takže jsem nikdy v Paříži vlastně nežila jako svobodná žena, v tom duševním slova smyslu. A teď se mi to děje a já si říkám – Wow, život je fakt skvělý!

Nebo obráceně: Život je tak těžký! Narážím na to, že umíš sdílet a neskrývat i své psychické propady a těžké chvíle v životě.
Tak každopádně si už dokážu užít i to, že brečím a cítím hroznou bolest a osamění. Pocit, že nic neumím a nic nedám, nízké sebevědomí… Na mém Instagramu je toho mnou anglicky napsáno a namluveno moc.

Nízké sebevědomí? Oblíbený program žen po celém světě.
Tak jistě. Ale já už se právě teď trochu posouvám k tomu, že si stále častěji říkám, že jsem šikovná. Když jdu kolem zrcadla, tak mě občas napadne – Ty jo, tobě to sluší! A mluvím na sebe, jako bych byla svůj nejlepší milenec. A všímám si, jak moc se toho v mé hlavě a v celém mém systému fungování při takových postojích k sobě mění.

Tak to nás musíš inspirovat. Povídej, přeháněj.
Už před rozchodem jsem se rozhodla, že přestanu tvořit utrpení, ale začnu tvořit štěstí. Vzpomínám si, že jsem jednoho dne klečela v kuchyni na dlážkách, brečela jsem, potom co mi můj bývalý partner něco zahlásil do telefonu. A já si řekla – Počkej, tohle je utrpení, to jsem si řekla, že už nebudu dělat. A tak jsem přestala brečet, zvedla jsem se, oblékla si nejlepší šaty, oholila si nohy a šla tvořit šťastný život. Utrpení vzniká v životě tím, že v něm máš toxické lidi. Začala jsem si uvědomovat – Hele, s tímhle člověkem mi není dobře, přerušíme kontakt. Tenhle člověk říká úplné kraviny, přerušíme kontakt. A udělala jsem masivní čistku. A během týdne ve tmě jsem udělala čistku i ve svých myšlenkách. A vylezla jsem vyměněná.

„Když máš v prostředí kolem sebe kvalitní věci v rozumném množství, tak máš kvalitní život.“

Co se ještě změnilo po pobytu ve tmě?
Mám pocit, že se zrychlil přesun od oběti, chudinky, k ženě, která si věří a je schopná světu ukázat, kdo je, a předat mu dary v tom nejpokornějším slova smyslu. Začala jsem víc investovat do sebe. A i to bych chtěla učit své klientky. Když si přestaneš kupovat hadříky, můžeš si koupit nějaký retreat, kurz nebo vzdělání, něco, co tvůj život dlouhodobě změní k lepšímu. Když začneš investovat do sebe, začneš se v sobě trochu hrabat a zbavovat se věcí, které nefungují, a učit se věci, které fungují, tak nastane posun na všech úrovních.
Já mám obrovskou knihovnu skvělých rozvojových knih, chodila jsem a chodím na různé terapie, regrese, rodinné konstelace. A kdybych toto vše nedělala, ani bych nebyla schopná odejít ze vztahu. Můj poslední počin je investice do dvouletého online programu pro ženy podnikatelky – má asi největší finanční investice za život. Díky tomu programu jsem získala spoustu blízkých lidí i v zahraničí. Když podnikáš, potřebuješ mít kolem sebe lidi, kteří dělají něco podobného, a to v tom kurzu mám, ženy z celého světa, taková moje spirituální byznys rodina.

Ale virtuální.
Ano, je virtuální, ale s dvěma z nich už jsem se setkala, jedna žije v Paříži a s dalšími si voláme každý den, takže ta podpora je velmi intenzívní. Je tam třeba 600 lidí a všichni tě v určitou chvíli poslouchají, pak ti píšou e-maily a říkají ti, že to, co chceš dělat, je skvělé. To mi do téhle doby opravdu chybělo a teď to přišlo. Je tam spousta žen, které chtějí měnit svět k lepšímu jako já a rozumějí tomu, co dělám já, a podporují mě v tom. Ženy, které tam mám kolem sebe hodně nablízku, jsou původem z východní Evropy a mnohé řeší podobné věci jako já. V západním světě máme všechny cejch cizinky a v tom, abys ukázala, že něco víš a umíš a máš co předat, to máš zkrátka těžší. Ale o to je to zajímavější a tím více si sebe člověk může vážit, když má startovní čáru 100 m za těmi ostatními.

A možná pak ještě poběží i jinudy než ostatní závodnice, což v tvém případě očekávám. Zcela jiné cestičky…
To už je jedno. Já hlavně ani nechci běžet. Já chci jít. Všechno, co dělám, dělat dál, ale v klidu.

Zakladatelka Slou Days nemůže jinak…
O ou, to je moje slabé místo. Nedávno se mě zrovna někdo ptal, jestli žiju pomalu. Bohužel v tom ale cítím stále velkou rezervu. Ráda bych řekla – Žiju v klidu, míru, nemám stres z toho, že prodělám peníze na nějakém eventu… Ale nebyla by to úplně pravda. A tak trávím někdy čas s lidmi, kteří žijí ve stresu. To mi totiž dost pomáhá. Na jejich chování vidím sebe. A říkám si – Tak tohle už opravdu nechci. Takže občas si ordinuju vidět lidi ve stresu.

„Já už nechci běžet. Já chci jít. Všechno, co dělám, dělat dál, ale v klidu."

Jak často se tě ptají na to, co máš na sobě?
Na to se mě dlouho nikdo nezeptal. Dnes mám na sobě džíny po kamarádce, které mi dala, když jsem byla těhotná, takže je mám víc než pět let, tričko ze swapu na SLOU DAYS, mikinu po ségře, jen teda náušnice z trhu v Paříži nejsou žádná super kvalita, ale dostal mě ten design, takže lokální nejsem stoprocentně a ani to nikomu netvrdím.

Pamatuješ, kdy jsem se tě na to, co máš na sobě, ptala já poprvé?
Na Svobodě NaŽivo, kde jsme se poprvé viděly a zjistily, že když jsem v Čechách, bydlíme pár ulic od sebe.

Co jsi měla na sobě?
Měla jsem boty, které jsem dostala v bývalé práci, černé legíny, sukni po mámě, kterou jsem si přešila na menší velikost, top od české značky a na hlavě turban smotaný ze dvou starých triček.

Vím, že ten turban mě okouzlil. Nosíš ho ještě?
Už moc ne, protože mi ze stresu při rozchodu začaly padat vlasy, tak jsem se musela ostříhat a představa, že je budu ještě dusit v turbanu, mi nedělala dobře. Ale pořád je turban velmi praktická vychytávka třeba v okamžiku, kdy jdu učit na ty moje fashion školy a nemám úplně čerstvě umyté vlasy. Pro tyto příležitosti mám ve skříni jedno supervytahané tričko, které už na nic jiného nejde použít. A lidi mi pak říkají – Jé, to je krásný, to ti sekne, to je sexy. A já jsem si jen neumyla vlasy.

Ale ten turban, to byla jistou chvíli taková tvoje značka.
Spíš to, že jsem měla velmi krátce střiženou ofinu. Myslela jsem, že to bude můj signature. Milovala jsem to, ale s rozchodem jsem potřebovala změnu, tak jsem si nechala ofinu narůst. Pak přišel stres, já si vlasy vlastnoručně ustřihla a teď jsem zjistila, že mi to tak sluší, že si to vlastně nechci nechat narůst, a přitom mi ty dlouhé vlasy chybí. Tak uvidíme.

Na závěr se ještě musím zeptat, kde se ve tvém jméně vzala

nově Božena? Kdo to je?
Božena je moje křestní jméno. Je to boží žena, slyšíš, jak je to krásné. Na to, že jsem i Božena, jsem přišla taky ve tmě. Zjistila jsem, že Kamila je to dítě, které chce trpět, a Božena je žena, která tvoří šťastný život. Takže teď mám v sobě tyto dvě ženy, které mají svá jména. Ale stejně mi všichni říkají Kamilo. Jen v Paříži se někdy představuji jako zkrácená Božena „Boží". Tam mi tak už i někteří přátelé říkají. Ale v Čechách se představit jako „Boží", tak na to asi ještě nejsem připravená. Pouze v úzkém kruhu pravých domácích čtenářů si to dovolím. ☺

Takže už nikdy nebudeš Falešná Pařížanka, ale budeš jen Božena?
Já myslím, že ve mně můžou dál žít obě. Myslím, že Božena napíše další knihu. Víš to, že mi nakladatelství schválilo další knihu? Má pracovní název Krev s příchutí šampaňského. Takže Božena bude psát, ale pod Falešnou Pařížankou bude asi vystupovat navždy. Když jsem před osmi lety přišla do Paříže a stala se tak tehdy ještě nepojmenovanou falešnou Pařížankou, napsala jsem si do deníku, co bych dělala, kdyby mi někdo dal milion dolarů. A já už tenkrát napsala, že bych chtěla postavit továrnu na recyklaci textilu. Už v těch 25 letech, kdy jsem ještě byla zakomplexovaná holka plná utrpení, jsem měla stejný cíl. Není tedy důvod tuhle značku opouštět, věřím, že pod tímhle pseudonymem budu vystupovat i v zahraničí. Takže jako značka přežije, ale ve sloupcích se aktuálně loučí. Třeba ne navždy…

Náš rozhovor dokončujeme těsně po skončení SLOU DAYS, jichž jsi hlavní organizátorkou. Jak se vydařily?
Skvěle! Já věřím, že úspěch firmy záleží na psychologii jejího vůdce. A já na sobě makám, čím dál tím víc věřím sobě i hodnotě své práce a na mých projektech i na mém týmu je to vidět. Je stále COVID a vybrat termín byl risk na každý pád, i tak máme spokojené návštěvníky a spokojené prodejce. Takže super a těším se na další.

Koukněte na:
potetovana-duse.cz